

СВЪТУЛКА

— Ние изработихме това богатство, — казали тѣ. — Сега сме много гладни.

Царскиятъ синъ имъ далъ четиридесеттѣ хлѣба, на всѣки по единъ, взелъ сандъчето и се върналъ въ къщи. Отворилъ го и що да види: вжтре имало едно, само едно зелено дръвче, една педя високо,

Усмихналъ се царскиятъ синъ.

— Нищо, и това е добъръ късметъ, — рекълъ той. Благодаря на Бога. Ако не за менъ, поне за децата ми ще даде плодъ.

И той отишълъ въ градината, посадилъ самъ дръвчето въ плодна земя и го полѣлъ да не изсъхне. Цѣлия день се грижилъ за него. Като се мръкнало, легналъ да спи.

Но на сутринята като се събудилъ що да види! За една нощ малкото дръвче станало голѣмо дърво. Лис-

тата и клонитѣ му били отъ чисто злато, а плодоветѣ — безценни камъни, които свѣтѣли на слънцето като звезди. И щомъ откъснѣлъ единъ безцененъ камъкъ, на негово мѣсто се появявалъ другъ. Зарадвалъ се много най-малкиятъ царски синъ, повикалъ братята си, далъ и на тѣхъ отъ богатството си, наградилъ и цѣлия си народъ и устроилъ чудно веселие. Отъ тогава нѣмало по-щастлива страна отъ неговата.

